

Vulturul și paingul

Alecu Donici

Prin nouri, vulturul, spre muntele Ceahlău
Întinse zborul său.
Pe cea mai naltă stâncă a lui, el se așează
Și lumea dedesubt privind, se desfătează.
Un șir de munți măreți, Moldova de o parte.
A ei câmpii, păduri, a ei frumoase sate!
Și ape: Bistrița, Moldova și Siret,
Pe șesuri vesele, se văd curgând încet.
- Să fie lăudat al tău, o, Joe! nume,
Pentru aripele ce tu mi-ai înzestrat;
Cu care mă ridic la înălțimea lumii,

Pe unde nimene a fi n-au cutezat!
Acest vulturul rostește bucuros.
- Da' știi, prietene, că ești lăudăros!
Paingul de pe mușchi atunce îi răspunde.
Dar uită-te de vezi: și eu sunt oare unde?
Se uită vulturul și vede, înadins,
Paingul lângă el, cum mreaia a întins.

- De unde te-ai luat?
Întreabă el mirat.

Și cum te-ai târâit?
- Să-ți spun adevărat,
Paingul au răspuns,
Pe coadă-ți am venit,
Tu însuți m-ai adus;

Cu-a mea putere, eu nici aș fi îndrăznit,
Iar de acum nu am de tine trebuință.
Aici, statornica să-mi fac vreau locuință!
El bine n-au sfârșit și un vârtej de vânt,
Cu mreaia lui cu tot, îl suflă la pământ.

Cum socotiți și dumneavoastră;
Dar eu gândesc că-n lumea noastră,

Sunt mulți asemenea ca și paingul meu,
Ce fără ostenele se trag în sus mereu,

De coada unui mare;
Și cărora le pare

Că singuri vrednicesc și că li s-au căzut;
Când spre căderea lor
Nu trebuie mai mult,
Decât un vântișor.